

FERRAN FREIXA

Fotografia
Passat i present

1. Crèdits de l'exposició

EXPOSICIÓ

Comissària

Carme Masià

Disseny gràfic

Tere Guix

Coordinació

Anna Rodríguez (Fundació Palau)

Muntatge i il·luminació

Joan Mascarell (Fundació Palau)

Marc

Marc Imatge

Producció gràfica

EGM / MAUD Gran Format

Correcció de textos

la correccional

Discobole

Premsa i comunicació

Còsmica

Textos exposició

Manuel Guerrero

Julià Guillamon

Carme Masià

Josep Rigol

Cristina Zelich

**Exposició produïda per la Fundació Palau
i organitzada amb Ferran Freixa**

PUBLICACIÓ

Edició i coordinació

Fundació Palau

Carme Masià

Ferran Freixa

Textos

Alicia Chillida

Manuel Guerrero

Julià Guillamon

Anna Maluquer

Susanna Portell

Disseny

Tere Guix

Correccions

la correccional

Impressió

Agpograf

Agraïments

Anna Biarnau

Bernat Borrás

Rosa Cardona

Marta Dahó

Jacint Fornols

Marc Giner

Antoni Perna

Josep Rigol

Jordi Vallés

Lluís Villalom Camacho

Roger Vinent

Cristina Zelich

**Ferran Freixa vol dedicar
aquesta exposició en memòria
de Carme Vives**

2. Presentació de l'exposició

Exposició monogràfica dedicada al fotògraf Ferran Freixa (Barcelona, 1950), comissariada per la també fotògrafa i dissenyadora Carme Masià.

L'exposició és un recorregut pels motius o temes que Freixa ha treballat amb més intensitat al llarg de la seva carrera, des dels anys 80 fins a l'actualitat. Els temes seleccionats per l'autor són: el Maresme (la seva obra més recent), les botigues i aparadors de Barcelona (fotografiades els anys 80), fotografies d'interiors d'hotels i restaurants (també majoritàriament dels anys 80), les fotografies realitzades just després de l'incendi del 1994 al Gran Teatre del Liceu i, per últim, les fotografies de les colònies tèxtils de Catalunya (realitzades entre el 2006 i el 2009).

En l'exposició s'hi inclouen fotografies d'època, algunes de les quals són tiratges del mateix autor, així com còpies modernes que es corresponen a treballs més recents.

Al llarg de la seva trajectòria, Freixa ha combinat els encàrrecs professionals (per a llibres, publicitat, catàlegs industrials, catàlegs de moda, ...) i el seu treball personal. Aquest darrer és el que es mostra en l'exposició; aquells projectes que ha dut a terme amb total llibertat.

Algunes de les fotografies exposades són inèdites, doncs és el primer cop que l'autor les mostra públicament. Totes elles procedeixen de la seva col·lecció.

Biografia de l'autor

Ferran Freixa (Barcelona, 1950) un dels màxims exponents de la fèrtil generació catalana de fotògrafs dels anys setanta, s'ha destacat sempre per un estil clàssic i elegant que l'ha portat a ser un referent en la representació de l'arquitectura, els espais urbans i la vida íntima cosmopolita.

Va estudiar dibuix i pintura a Barcelona entre el 1965 i el 1968, moment en què comença, de manera autodidacta, a fer fotografies. L'any següent obre el seu primer estudi de fotografia i disseny gràfic, especialitzant-se en temes com la publicitat i la moda. El 1973 exposa el seu treball per primer cop en una

mostra col·lectiva a la galeria Da Barra. Al llarg dels anys setanta estableix contacte amb els fotògrafs d'aquella generació a través de galeries com Spectrum i, posteriorment, Fotomania i Procés, que van donar a conèixer els corrents fotogràfics d'Europa i els Estats Units. Entra en relació amb el Centre Internacional de Fotografia de Barcelona i amb el nou documentalisme urbà que treballaven alguns dels fotògrafs del moment, participant en projeccions públiques organitzades pel CIFB. A partir del 1978 s'especialitza en la fotografia d'arquitectura, col·laborant amb els millors professionals i difonent la seva obra en publicacions nacionals i internacionals, sense deixar mai de seguir treballant minuciosament la seva pròpia obra.

Es forma en la fotografia primordialment de manera autodidacta: "la meua escola són els meus llibres", diu Freixa.

Des dels anys 70, ha exposat individualment en diverses exposicions arreu d'Europa i ha participat també en exposicions col·lectives a Europa, als Estats Units i a l'Àsia. Algunes de les seves exposicions més rellevants foren les que va fer a la Universitat de Salamanca el 1994 i al Palau de la Virreina el 1996, així com l'exposició retrospectiva "Ferran Freixa. Fotografia 1973-2013" al Centre d'art Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat, l'any 2013. Importants col·leccions, tan privades com públiques, com el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, compten amb obra de Freixa als seus fons.

El 1990 participa en el projecte fotogràfic, o survey, que va emprendre la revista Quaderns del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, i rep l'encàrrec de fotografiar la transformació de l'Eixample de Barcelona durant la fase preolímpica. De l'any 1994 és la seva cèlebre sèrie del Gran Teatre del Liceu fotografiat després de l'incendi. Els seus treballs dels anys posteriors estan marcats pels viatges així com per la sèrie d'imatges de les colònies tèxtils de Catalunya. En els darrers anys s'ha instal·lat a la casa familiar de Sant Vicenç de Montalt i ha centrat el seu treball en el seu entorn més proper: la seva casa, el seu jardí.

Ferran Freixa té una capacitat excepcional per copsar i sublimar l'estat de les coses. Pacient observador de les llums, les ombres i els matisos, l'autor té una important predilecció per observar el pas del temps a partir d'escenes ambigües i d'objectes, espais o architectures inerts.

3. Continguts de l'exposició

INTRODUCCIÓ

GRÀFICA

- TÍTOL DE L'EXPOSICIÓ (vinil de tall en color negre i òxid): FERRAN FREIXA. Fotografia. Passat i present

- TEXT DE SALA: biografia de l'autor (vinil de tall en color òxid):

Ferran Freixa (Barcelona, 1950), un dels màxims exponents de la fèrtil generació catalana de fotògrafs dels anys setanta, s'ha destacat sempre per un estil clàssic i elegant que l'ha portat a ser un referent en la representació de l'arquitectura, els espais urbans i la vida íntima cosmopolita. L'art del detall i l'equilibri compositiu, en una mirada singular i única, han acompanyat sempre la seva fotografia melancòlica i lírica, que ha sabut visualitzar, com pocs, la memòria de les coses, el pas del temps.

S'inicia en l'activitat artística l'any 1965 fent estudis de dibuix i pintura, però són els seus projectes en el camp del disseny gràfic a partir del 1969 (any en què obre el seu primer estudi) els que el condueixen al món de la fotografia. Es forma en la fotografia primordialment de manera autodidacta: "La meua escola són els meus llibres", diu Freixa.

A partir del 1978 s'especialitza en la fotografia d'arquitectura, i col·labora amb els millors professionals, tot i que no deixa mai de treballar minuciosament en la seva pròpia obra.

L'exposició que presentem, amb fotografies procedents de la col·lecció de l'autor, mostra la seva obra més personal, els projectes que ha dut a terme amb una llibertat total.

- TEXT DE SALA: cita de Ferran Freixa (vinil de tall en color òxid):

"La meua mirada intenta suggerir, insinuar, més que no pas mostrar, el que és evident. Intento, així, plasmar la poètica d'allò que retrato." Ferran Freixa.

- AMPLIACIÓ FOTOGRÀFICA: impressió en vinil re-stick o en paper d'encolar (2,5 x 2,5 m aprox. en funció de les mides disponibles)

- TEXT DE SALA: cita de Susan Sontag (vinil de tall en color òxid):

“La nostra és una època nostàlgica i les fotografies promouen la nostàlgia activament. La fotografia és un art elegíac, un art crepuscular. Gairebé tot el que es fotografia està impregnat de patetisme pel sol fet de ser fotografiat. Una cosa lletja, grotesca, pot resultar commovedora perquè l'atenció del fotògraf l'ha dignificada. Una cosa bonica pot suscitar amargura perquè ha envellit o decaigut o ja no existeix”. Susan Sontag, *Sobre la fotografia* (1977).

ÀMBIT MARESME

Fotografies realitzades a Caldes d'Estrac i Sant Vicenç de Montalt des del 2018 fins a l'actualitat. Dins d'aquest àmbit, es mostren 4 temes diferents:

- les fotografies de l'Hotel Estrac, antic hotel ubicat a Caldes d'Estrac, actualment en desús. Fotografies fetes l'any 2015.
- les fotografies realitzades el 2020 a la casa de Can Cabanyes, a Caldes d'Estrac
- les flors del jardí de Maria, la seva mare, fetes al jardí de casa de l'autor, a Sant Vicenç de Montalt
- diversos indrets naturals de Sant Vicenç (el pont de la Riera, la platja, ...) i detalls de l'interior de casa de l'autor

Can Cabanyes (2020)

Al jardí de Maria (2018)

L'Hotel Estrac (2015)

A excepció de dues obres (emmarcades amb marc de fusta), totes les fotografies d'aquest àmbit estan muntades amb un sistema de metacrilat a la part frontal amb paspartú i cartró de conservació al darrera (sense utilitzar marc) i van subjectes a la paret amb quatre puntes o claus (dos a la part superior i dos a la part inferior). Veure imatge de detall:

GRÀFICA

- TÍTOL D'ÀMBIT (vinil de tall en color òxid): MARESME

- AMPLIACIÓ FOTOGRÀFICA: impressió en vinil re-stick o en paper d'encolar (2 x 2 m aprox. en funció de les mides disponibles)

- TEXT DE SALA: cita sobre l'obra de Ferran Freixa (vinil de tall en color òxid):

Obra silenciosa, impecable, extremadament refinada, que dibuixa els ambients d'una manera precisa i equilibrada en una simfonia de llums i ombres fruit d'una veritable dimensió autobiogràfica.

- CARTEL·LA COMENTADA sobre forex (25 x 25 cm):

El 2014, Ferran Freixa, que havia viscut sempre a Barcelona, es va instal·lar a la casa familiar de Sant Vicenç de Montalt. Aleshores va començar a fotografiar espais i arquitectures ben properes, com l'hotel Estrac (2015), ben visible des de la riera de Caldes d'Estrac. Les imatges captades dels espais interiors, encara intactes, de l'hotel buit ja tancat al turisme ens parlen d'un passat recent, que des del nostre present ens sembla un passat remot ja irrecuperable.

Des d'aleshores el seu món i la seva fotografia s'han centrat en la intimitat de la casa de Sant Vicenç i en l'entorn més proper del Maresme. Fruit d'aquest context personal són aquestes sèries de fotografies inèdites que mostrem per primer cop. «En el Jardí de Maria» (2018-2019) és un homenatge a la seva mare. Unes delicades imatges del jardí de la casa que per sempre més queden associades a tota la tendresa i a la cura del jardí de la mare. A l'entorn de la seva casa de Sant Vicenç (2017-2019) veiem imatges de l'interior, de la porta de la casa o del pont de la riera. L'última sèrie està dedicada a Can Cabanyes (2020), com a emblemàtica casa de la memòria, a tocar de la Fundació Palau.

AUDIOVISUAL

Xerrada amb Ferran Freixa

Amb la participació de Josep Rigol i Antoni Perna

Audiovisual realitzat a l'estudi de l'artista, obra de l'arquitecte Puig i Cadafalch, al carrer Princesa, 20, de Barcelona. Estiu del 2013

Realització: Mercè Ubalde

Producció: Centre d'Art Tecla Sala (Ajuntament de L'Hospitalet)

Durada: 26 min 19 s. Color, so.

ÀMBIT BOTIGUES, APARADORS I OFICIS DE BARCELONA

A finals dels anys setanta, un dels temes recurrents de la fotografia europea va ser la ciutat. En el cas de Ferran Freixa l'interès per l'entorn urbà està íntimament relacionat amb les seves vivències personals en aquest marc. En aquest context realitza una de les seves sèries més conegudes: les fotografies d'aparadors i interiors de comerços de Barcelona i del mercat de la Boqueria. Freixa no treballa amb la finalitat de catalogar o inventariar uns espais condemnats a desaparèixer, sinó per deixar constància i evitar que es perdin, amb la voluntat de “copsar unes imatges que canviaran; és quelcom que sempre ha perseguit el meu treball”, diu Freixa.

Les fotografies estan emmarcades amb marc de fusta i metacrilat.

GRÀFICA

- TÍTOL D'ÀMBIT (vinil de tall en color òxid): BOTIGUES, APARADORS I OFICIS DE BARCELONA

- CARTEL·LA COMENTADA sobre forex (25 x 25 cm):

“Moltes vegades, quan faig fotografies d'aquestes botigues, recordo la meva infantesa, i es tracta de records molt entranyables. Tinc por que es perdin i en vull deixar constància.” Ferran Freixa.

L'any 1979 Freixa fa una de les seves sèries més conegudes: les fotografies d'aparadors i interiors de comerços de Barcelona, amb la voluntat de “copsar unes imatges que desapareixeran. És quelcom que sempre ha perseguit la meva obra”. Imatges que semblen haver-se quedat aturades en el temps, llocs que semblen estar esperant que algú hi entri, racons on la llum és la protagonista. Les fotografies es veuran per primera vegada a la galeria Fotomanía, el mateix 1979.

Després de la sèrie d'aparadors, en els anys successius Freixa fa diversos viatges que el portaran a fotografiar hotels i restaurants. Un conjunt d'imatges que tenen com a protagonistes taules de restaurants, amb les seves estovalles nívies, acabades de planxar, les seves vaixelles pulcrament ordenades, les seves piles de plats i de tovallons, i les cadires buides, preludi d'un esdeveniment.

Perruqueria. La trona (1979)

Barreterria Obach (1979)

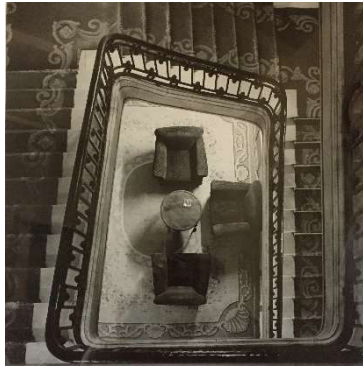

Mercat de la Boqueria (1979)

ÀMBIT HOTELS I RESTAURANTS

Després de la sèrie d'aparadors, Freixa realitza en els anys successius diversos viatges que el portaran a fotografiar hotels i restaurants. Es tracta de fotografies de detalls i interiors de restaurants d'Itàlia, França o Suïssa (1981 a 1983) o La Xina (2008). Un conjunt d'imatges que tenen com a protagonistes taules de restaurants, amb les seves estovalles nívies, acabades de planxar, les seves vaixelles pulcrament ordenades, les seves piles de plats i de tovallons. Aquí la presència de els cadires buides, els gots boca avall, el tovalló artísticament plegat, preludien un esdeveniment. Podríem pensar que hi ha una voluntat per part del fotògraf d'intentar preservar no tant la memòria d'uns llocs com un estat de les coses, una harmonia, una quietud, una simetria. Imatges atemporals, de silenci, sòbries i equilibrades, de llums i ombres, immaculades.

Les fotografies estan emmarcades amb marc de fusta i metacrilat.

Hotel Maria Cristina, Sant Sebastià (1983)

Royal Hotel, Bagnères-de-Luchon (1982)

GRÀFICA

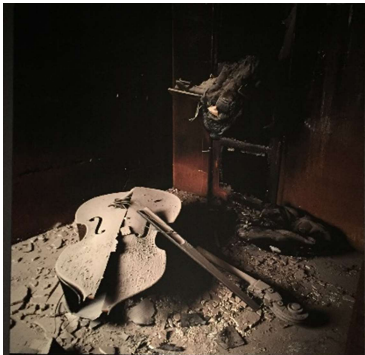
- TÍTOL D'ÀMBIT (vinil de tall en color òxid): HOTELS I RESTAURANTS

ÀMBIT GRAN TEATRE DEL LICEU

En aquest àmbit s'inclouen les úniques fotografies en color de tota l'exposició. Es tracta de les imatges que Freixa va fer del Liceu cremat, després del devastador incendi del 1994. Es tracta d'un treball de documentació únic perquè Freixa va realitzar les fotografies mentre els operaris treballaven netejant l'interior del teatre, just després de l'incendi, conscient que allò que estava fotografiant al dia següent desapareixeria. No va ser fàcil aconseguir permís per entrar al teatre sinistrat, però Freixa no va parar fins aconseguir-ho. La seva idea era documentar les restes calcinades i els efectes de les flames sobre el teatre com si es tractés d'un treball arqueològic. Per això no va dubtar en utilitzar una càmera de plaques, il·luminació amb focus i pel·lícula en color. "Cada dia que passava es perdien coses que jo volia documentar. A vegades, amb prou feines tenia temps de fer la fotografia abans que els operaris netegessin la zona. Em quedava treballant al teatre durant hores perquè sabia que aquella imatge que acabava de descobrir al dia següent ja no existiria", declara l'autor.

A més de les fotografies en color del Liceu cremat, també s'hi inclouen 2 fotografies b/n anteriors (fetes a l'estiu del 1984) del Liceu tancat, durant l'estiu. Va ser un encàrrec del MOPU per fotografiar els teatres d'arreu d'Espanya i quan va arribar al Liceu era l'estiu i va trobar la platea i les llotges cobertes amb teles blanques. Per això l'autor les ha titulat "Gran Teatre del Liceu de vacances".

En aquest àmbit, una part de les fotografies estan emmarcades amb marc de fusta i metacrilat i altres estan impreses sobre dibond.

Contraaix trobat a prop de la fossa de l'orquestra (1994)

Panoràmica des de l'escenari (1994)

GRÀFICA

- TÍTOL D'ÀMBIT (vinil de tall en color òxid): GRAN TEATRE DEL LICEU

- TEXT DE SALA: text de Ferran Freixa escrit l'any 1996 (vinil de tall en color negre)*:

«Gran Teatre del Liceu. El foc, darrer acte»

Ferran Freixa (1996)

Extret del catàleg publicat amb motiu de l'exposició al Palau de la Virreina, Barcelona, 1996

El 31 de gener de 1994 jo era al barri del Raval, fotografiant el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Eren quarts de dotze d'un matí molt clar. De sobte, mentre estava treballant als interiors de l'edifici, la llum del sol es va tornar tota de color taronja.

Quin núvol més estrany, vaig pensar. En aquest hora, els núvols no són mai d'aquest color... Semblava la llum de la posta de sol. Allò em va inquietar molt.

Als pocs moments, un dels homes de seguretat del Centre ens va dir que per la ràdio estaven anunciant que hi havia un gran incendi al Gran Teatre del Liceu.

El meu ajudant i jo vàrem pujar a la part més alta de l'edifici i des d'allí vàrem veure una gran columna de fum que, en tapar al sol, ho omplia tot d'aquell color tan misteriós. Em va semblar que aquell fum sortia d'alguna part del port.

Em varen passar moltes coses pel cap i pel cor. Tots els records, totes les músiques, tots els racons, totes les olors, absolutament tot em va sorgir en un instant. Però no sabia què fer, estava molt confús. La pregunta que em vaig fer era: si hi anava, què hi podria fer?

Sóc un fotògraf especialitzat en arquitectura i interiors i no tinc gaire experiència en el reportatge periodístic, que té unes característiques de plantejament i tècniques pròpies.

A més, l'equip que duia estava format per càmeres de gran format adequades per a temes d'arquitectura, però gens àgils per fer reportatge.

Coneixia el Liceu pam a pam. L'havia documentat de dalt a baix, primer l'any 1984 per encàrrec del MOPU per a l'exposició "Arquitectura teatral en España", i després, contractat pel mateix teatre, per a la publicació d'un llibre que vaig realitzar el 1990 conjuntament amb el fotògraf Xavier Miserachs.

Vàrem sortir del Centre de Cultura Contemporània buscant un terrat com més elevat millor per veure si podia fer alguna imatge interessant del desastre. Vàrem anar al terrat d'un gimnàs que era prop del Centre. La visió tenia impacte, però encara quedava massa lluny i jo no disposava en aquell moment d'un gran teleobjectiu. Des d'aquest lloc vàrem localitzar el punt més alt i proper al Liceu: el campanar de l'església del Pi.

Tot corrent pels carrers, envoltats de fum i de cendra, vàrem arribar a l'església del Pi i vàrem pujar a dalt de tot del campanar. Des d'allí vaig poder aconseguir algunes imatges mentre els bombers treballaven i les personalitats i la premsa omplien la Rambla.

Des d'aquell dia, la meua única obsessió va ser poder entrar dins el teatre i fotografiar tot allò que el foc havia deixat; durant moltes setmanes, però, va persistir un clima de dolor, consternació, nerviosisme i caos que no propiciava gens la tasca que m'havia proposat.

També era realment perillós entrar dins l'edifici, perquè l'estructura havia quedat molt malmesa; el risc d'accidents era molt alt i ningú no se'n podia fer responsable.

Les obres de consolidació i neteja van durar molt temps i això feia que les ruïnes del teatre anessin transformant-se dia rere dia. Aquesta situació em preocupava molt, perquè m'impedia l'obtenció d'unes imatges que tenia molt clares.

Finalment, durant els mesos de març i abril, vaig poder accedir a "l'interior" del Liceu. Vaig tenir una de les impressions més fortes de la meua vida. L'espectacle que tenia davant els ulls era impressionant. S'hi havia fet una neteja notable, però encara vaig trobar alguna de les coses que havia imaginat i que esperava veure.

El meu treball esdevingué més propi d'un arqueòleg i va resultar molt apassionant anar descobrint el que havia quedat. Ben mirat (o ben vist), la fotografia té bastant a veure amb l'arqueologia.

Ara ja no queda res, tot ha passat a la història i ja s'està construint un nou teatre.

Voldria expressar la meua gratitud a tots aquells que m'han ajudat a fer possible aquest treball.

*Dins del text s'ha d'inserir una imatge de 15 x 24 cm muntada sobre fórex i instal·lada directament a la paret.

AUDIOVISUALS

Dos vídeos que es projecten un darrera l'altre:

1. Entrevista a Ferran Freixa amb motiu de la seva exposició "Fotografia 1973-2013" al festival Revela'T, Vilassar de Dalt, 2018

Realització i producció: Jacint Fornols i Marc Giner amb la col·laboració de Mataró Audiovisual

Durada: 7 min 19 s. Color, so.

2. Entrevista a Ferran Freixa amb motiu de l'exposició "Fotografies com a espai públic. Col·lecció Nacional de Fotografia. Generalitat de Catalunya" a l'Arts Santa Mònica, Barcelona, 2017-2018

Realització: Arnau Orengo, Lavinia NewMedia

Durada: 7 min 42 s. Color, so.

ÀMBIT COLÒNIES TÈXTILS DE CATALUNYA

L'any 2006 Ferran Freixa inicia la sèrie de fotografies al voltant de l'arquitectura industrial abandonada, la que fa anys va deixar de ser útil, va tancar les portes i, poc a poc i en silenci, va anar caient en l'oblit. Es tracta de les fotografies de les antigues colònies tèxtils, situades la major part a les comarques del Berguedà, Osona, el Ripollès i el Bages, i que són ara edificis en desús, imatges d'un patrimoni industrial devorat per la natura i el pas del temps.

Freixa documenta les ruïnes industrials abans que siguin objecte de restauració i, una vegada més, a través de la seva mirada reflexiona sobre el pas del temps, sobre la caducitat de les obres humanes, sobre el destí d'aquelles construccions productives obsoletes que en el seu moment es van erigir com a símbol del progrés industrial i que ara, sumides en el silenci, envaïdes per la vegetació, s'ofereixen com a matèria per a l'experiència estètica.

Les fotografies estan emmarcades amb marc de fusta i metacrilat.

Colònia tèxtil Cal Vidal (2009)

Colònia tèxtil Els Comdals (2007)

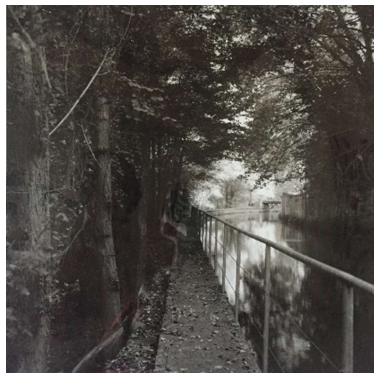

Colònia tèxtil Borgonyà (2009)

GRÀFICA

- TÍTOL D'ÀMBIT (vinil de tall en color òxid): COLÒNIES TÈXTILS DE CATALUNYA

- AMPLIACIÓ FOTOGRÀFICA: impressió en vinil re-stick o en paper d'encolar (1,5 x 1,5 m aprox. en funció de les mides disponibles)

- TEXT DE SALA: cita sobre l'obra de Ferran Freixa (vinil de tall en color òxid):

Una mirada sobre el pas del temps materialitzat en la ruïna, l'abandó, el lent però tenaç progrés de la natura, que recupera el terreny perdut davant les construccions humanes.

- TEXT DE SALA: cita sobre l'obra de Ferran Freixa (vinil de tall en color òxid):

L'arquitectura industrial abandonada, la que fa anys va deixar de ser útil, va tancar les portes i, a poc a poc i en silenci, va anar caient en l'oblit, com és el cas de la relacionada amb les antigues colònies tèxtils.

- CARTEL·LA COMENTADA sobre forex (25 x 25 cm):

Nascudes a partir de l'últim terç del segle XIX, les colònies tèxtils foren un model empresarial i social característic del procés d'industrialització de Catalunya. Partint de fàbriques construïdes vora els rius que utilitzaven l'aigua com a font d'energia alternativa al carbó, esdevingueren grans complexos industrials i un nou tipus d'assentament urbanístic. Amb les colònies tèxtils va néixer un nou paisatge fluvial. Autèntics poblets amb equipaments per als seus treballadors, van mantenir-se en ús fins a principis del segle XX.

L'any 2006 Freixa comença la sèrie de fotografies al voltant de les antigues colònies tèxtils catalanes, un treball de documentació de les ruïnes industrials abans que siguin objecte de restauració o destrucció. Fotògraf d'arquitectura que mostra l'essència despallada dels espais, les seves fotografies, íntimes i poètiques, esdevenen una autèntica al·legoria del pas del temps. Perspectiva, llum, fuga o representació estranyament plana, l'ombra en una façana, el camí, el pont, un reflex. És un paisatge mental, on la gent no té cabuda.

4. Fitxa tècnica i altres requeriments

El format de l'exposició és variable en funció de les dimensions i característiques de la sala de la institució que l'aculli. El nombre de peces exposades es pot reduir si l'espai així ho demana.

Requeriments tècnics específics:

- S'ha de poder foradar les parets per a penjar les fotografies
- L'espai expositor ha de presentar la sala neta i amb el color de paret que s'indicarà abans del muntatge
- Espai lineal necessari: 110 m. aproximadament
- Il·luminació variable: llums de retall, banyadors i focus
- Disposar de 3 o 4 vitrines per a documentació, a ser possible (mides aproximades de cada vitrina: 80 x 160 cm)
- Disposar de 2 projectors de vídeo i so

Elements que conformen l'exposició:

- 116 fotografies distribuïdes per àmbits de la següent manera:
 - Àmbit Maresme: 4 fotografies blanc i negre emmarcades amb marc de fusta (3 de 63 x 63 cm i 1 de 47 x 47 cm) i 34 fotografies blanc i negre muntades amb paspartú i metacrilat (33 de 40 x 40 cm i 1 de 60 x 60 cm)
 - Àmbit Botigues, aparadors i oficis de Barcelona: 28 fotografies blanc i negre emmarcades amb marc de fusta (4 de 63 x 63 cm i 24 de 42 x 42 cm)
 - Àmbit Hotels i restaurants: 9 fotografies blanc i negre emmarcades amb marc de fusta de 63 x 63 cm
 - Àmbit Gran Teatre del Liceu: 8 fotografies color, de les quals 5 estan impreses sobre dibond (4 de 100 x 100 cm i 1 de 100 x 200 cm) i 3 estan emmarcades amb marc de fusta (2 de 73 x 73 cm i 1 de 42 x 42 cm) / 2 fotografies blanc i negre emmarcades amb marc de fusta (1 de 63 x 63 cm i 1 de 48 x 48 cm)
 - Àmbit Colònies tèxtils de Catalunya: 31 fotografies blanc i negre emmarcades amb marc de fusta (22 de 42 x 42 cm, 8 de 68 x 68 cm i 1 de 63 x 108 cm)

Embalatges: algunes de les fotografies tenen el seu embalatge amb materials de protecció (bullpack) i 4 fotografies van embalades en una caixa de fusta compartida. Per a la resta d'obres, no existeixen embalatges.

- cartel·les d'obra sobre forex blanc (10 x 10 cm)
- 3 cartel·les comentades sobre forex blanc (25 x 25 cm)
- vinils de tall
- ampliacions fotogràfiques impreses sobre vinil re-stick o en paper d'encolar
- 3 - 4 vitrines (mides aproximades de cada vitrina: 80 x 160 cm)
- 2 audiovisuals
- 1 plafó sobre forex amb els crèdits de l'exposició (49 x 34 cm)

La Fundació Palau aporta els emmarcaments de totes les obres així com les noves còpies que s'han fet d'algunes de les fotografies. També pot aportar les cartel·les produïdes per a l'exposició.

Si l'espai que acull l'exposició ho desitja, la Fundació Palau també pot aportar els textos de sala traduïts al castellà i a l'anglès (tota la gràfica de l'exposició és només en català) per a descàrrega per mitjà d'un codi QR, seguint els requisits d'obligat compliment per la contenció de la COVID-19 en espais d'art.

Condicions de seguretat i condicions ambientals

- Disposar d'una alarma connectada a una central o a la policia municipal en horari de tancament al públic i/o vigilància de sala
- Acomplir la normativa legal anti-incendis
- Realitzar una revisió periòdica de les obres
- Mantenir la temperatura entre 18 i 22°C (amb una tolerància de +/-5º) i una humitat relativa inferior al 50 %, preferiblement entre el 40 i el 45%
- Controlar la temperatura amb aparells de control de temperatura i controlar la humitat amb aparells mesuradors i deshumidificadors
- Les obres no es podran exposar mai a la llum directa del sol. La il·luminació recomanada és de 50 lux.
- Les obres hauran d'estar allunyades de qualsevol font de fred o de calor.

Muntatge i desmuntatge

Dies necessaris de muntatge: un mínim de 5 dies x 8 hores

Dies necessaris de desmuntatge: un mínim de 3 dies x 8 hores

5. Activitats

Donades les circumstàncies, no hem concretat les activitats que es puguin fer al voltant de l'exposició, però trobem com a temes de debat el fet de la massificació de la fotografia avui i aquest gran salt que ha suposat passar de la fotografia analògica a la digital.

També pensem en algun taller pràctic sobre realització i revelat de fotografia per a escoles però també per a públic en general.

Un altre tema que podria ser susceptible de xerrades al voltant de l'exposició seria el pas del fotògraf entès com a cronista de la realitat i del fotògraf entès com a creador d'art a partir de la realitat que observa.

Si es pogués, una visita guiada amb Pep Rigol, també fotògraf i amic de Ferran Freixa o bé amb la comissària de l'exposició, Carme Masià.

Totes les activitats es duran a terme amb el compliment de les condicions per a la reducció de la distància física interpersonal de seguretat i l'aforament màxim establert.

6. Elements de difusió

Per a l'exposició a la Fundació Palau, s'han editat els següents elements de difusió:

- publicació/catàleg
- postal de 10 x 15 cm
- cartell de carrer de 42 x 30 cm
- lona exterior per a la façana de l'edifici (pot adaptar-se a un altre format tipus banderola)
- invitació electrònica
- anuncis per a revistes especialitzades (Bonart, Núvol...)
- la Fundació Palau ha encarregat la realització d'uns vídeos de l'exposició amb entrevistes a l'autor i a la comissària, que es posaran a disposició de la seu que aculli la mostra, si ho desitja

*En tot el material de difusió haurà de constar el logotip de la Fundació Palau i el crèdit: “producció a càrrec de la Fundació Palau”.

Publicació/catàleg

La Fundació Palau, Carme Masià i Ferran Freixa s’han encarregat de l’edició i coordinació d’una publicació formada per 5 elements que es despleguen en format acordió de 6 cossos i que cadascun d’ells està dedicat a un dels 5 àmbits de l’exposició. Cada desplegable porta un text d’un autor diferent (Alicia Chillida, Manuel Guerrero, Julià Guillamon, Anna Maluquer i Susanna Portell) i va acompanyat d’algunes de les fotografies que es poden veure en aquell àmbit.

El format de cada desplegable és quadrat, respectant el format de les fotografies de Freixa, i mesura 13,5 x 13,5 cm. Els desplegables van units per una faixa.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

Anna Rodríguez
Fundació Palau
Coordinació de les exposicions i de la col·lecció
rodriguezann@fundaciopalau.cat
Tel. 93 791 35 93